

Alkotmánybíróság**Tisztelt Alkotmánybíróság!**

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a **Kfv. I.35.236/2018/5.** számú bírói döntésen keresztül a 10.K.27.496/2017/8. számú, a Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletének alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:**1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei**a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A megküldött iratokat úgy lehet összefoglalni, hogy a [REDACTED] és annak egyszemélyi tagja [REDACTED] az eljáró hatóságok szerint más társaságok hamis nyilatkozatai következtében, a teljesen hivatalosnak tűnő CMR-ek ellenére, valamint a számtalan biztosítékok figyelmen kívül hagyása következtében, a NAV Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Adóigazgatósága Általános Forgalmi Adó és Operatív Ellenőrzési Főosztály Általános Forgalmi Adó Ellenőrzési Osztálya 2. 2086499139 számú határozata objektív körülménynek tekintve azt, hogy 22 cukor-szállítmány nem hagyta el az ország területét, és így nem fogadta el a közösségen belüli értékesítés tényét, annak adómentességét és ezért összesen 30.850.000,- Ft összegű adókülönbötet rótt a terhekre megismételt eljárás keretében. Ezt a határozatot 2233891087 szám alatt az adóhatóság jóváhagyta.

A határozatok ellen a Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt a közigazgatási határozatok felülvizsgálata érdekében eljárást kezdeményeztünk, amely a keresetlevél elutasításával végződött 10.K.27.496/2017/8. számú ítélettel. Ezen ítélet felülvizsgálatára került sor a Kúria előtt, amely Kfv. I.35.236/2018/5. számú döntéshez vezetett.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A fentiekből is kitűnően már a Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletével kimerült a jogorvoslati lehetőség.

Miután az alkotmányjogi panasz a Kúria jelen ügyben hozott döntésének megsemmisítésére is irányul, nincs folyamatban olyan felülvizsgálati eljárás, vagy perújítás sem, amely akadályozhatja az alkotmányjogi panasz elbírálását.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/ 0 1 1 2 1 - 4 / 2019	
Érkezett: 2019 OKT 0 1.	
Példány:	Kezelőiroda:
Melléklet:	

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Kúria kérdéses ítéletét elektronikus úton 2019. május 7. napján vettem át.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Az ügyben érintett [REDACTED] 2018. július 31. napja óta felszámolás alatt áll, miután képtelen volt kigazdálkodni a jogosulatlannak minősített visszaigénylés megtérítését az adóhivatal felé.

[REDACTED] aki a társaság egyedüli tagja és egyben ügyvezetője volt, az ítélet és a hatósági döntések változatlansága esetén 5 éves olyan eltiltásra számíthat, amely a további vállalkozási lehetőségétől megfosztja. A felszámoló arról értesítette az ügyvezetőt, hogy idézem: „Tisztel [REDACTED]!

Tegnap vettük át az Szabolcs Megyei Adóhatóság ellenőrzéséről készült jegyzőkönyvét. Felhívom a figyelmét arra, hogy a jegyzőkönyv megállapításai alapján tartozás áll fenn és 2016-ban nem volt osztalék, 2015 évben 7.992.000 Ft, majd 17.211.886 Ft osztalékot vett ki, melyre fedezetet az az adótartozást biztosított, amit később Bíróság és Kúria jogellenesnek állapított. 12 napon belül a felszámolóhoz kapcsolódó iratokat, további egyeztetésre szeptember 4-én 14 órára vagy szeptember 29-én 9 órára szíveskedjék befáradni az irodába [REDACTED]

[REDACTED] amely felszámolói felfogás arra utal, hogy a volt ügyvezetőt olyan per fenyegeti, amely a visszaigénylés összegének megtérítésére irányulhat (az e-mail másolatát csatolom).

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés:

Mint arra hivatkozni kívánok, és az Európai Unió Bírósága is több Magyarországot is érintő ítéletében is kifejtette, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozatok nem említenek olyan konkrét kötelezettségeket, amelyet a magyar jog előírna, mint például a Közösségen belüli termékértékesítés adómentességének alkalmazása érdekében az illetékes hatóságoknak benyújtandó iratok listája. A magyar kormány a Bíróság előtt nem adott magyarázatot erre, csak arra szoktak hivatkozni, hogy a magyar szabályozás csak azt írja elő, hogy az értékesítést igazolni kell és a megkövetelt bizonyítékok köre az érintett ügylet konkrét körülményeitől függ. Ez felveti azt a kérdést, hogy a magyar kormány bár ismeri a problémát, de nem érdekelt a deklaratív szabályozásban és ezzel bizonytalanságban hagyja a vállalkozókat abban a kérdésben, hogy egyáltalán a visszatérítés kockázatát felvállalják-e vagy sem. Ez nem mutat a jogbiztonság felé, nem beszélve arról, hogy abban az esetben, ha mégis a vizsgált bírói döntések helyességét fogadnánk el, akkor is megállapítható a bírói döntések helytelensége, mivel ekkor sem a [REDACTED] nek kell az Áfa-t megfizetni, hanem az ügyben szereplő vevőnek. A döntések tehát nem teljesítik a tisztességes eljáráshoz való jogot sem a hivatalok, sem a bíróságok előtt.

A NAV anyagaiban sehol nem került bizonyításra az, hogy jelen esetben adócsalás történt volna. Ha pedig ez nincs, minden további vizsgálat okafogyottnak kellett volna lennie. Ezen állításunkat alaptörvény ellenesen a bíróság nem is vizsgálta. Ez elkülönül a „mindent megtettünk” vizsgálatától, arra már ebben az esetben nincs is szükség, hisz ennek hiányában fogalmilag kizárt az ellenünk felhozott vád, hogy adókijátszás részesei lettünk volna. Sőt, az adócsalás meg nem történte is bizonyítható, mivel a szlovák adóhatóság küldött meg minden

adatot a magyar hatóság kérésére, minden anyag birtokában semmilyen lépést a [REDACTED] ellen nem tett. Ez azt bizonyítja, hogy a szlovák törvényeknek a cég mindenben megfelelt, azaz adócsalás nem történt. Ezen esetben ott látom az Alaptörvény megsértését, hogy a bíróság külön felhívásunk ellenére sem vizsgálta ezen vetületét a dolognak.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

A Kúria Kfv. I. 35. 236/2018/5. számú ítélete és az ezt megelőző bírósági és hatósági eljárások során hozott határozatok a fenti előírásokat megsértették, ezért döntéseik az Alaptörvény XXIV. cikk (1) és a XXVIII. cikk (1) bekezdéseit sértik, illetve azok iránymutatásával teljes mértékben ellentétesek.

b) A megsemmisíteni kért bírói döntés alaptörvény-ellenességének indokolása

Az Európai Unió Bírósága a Mecsek Gabona, kontra Magyarország ügyben 2012. szeptember 6. napján a C-273/11 számú ítéletében többek között megállapította, hogy, idézem: „35 E tekintetben a bíróság megállapította, hogy noha a Közösségen belüli termékértékesítés objektív feltétele a termék tényleges elszállítása az értékesítés helye szerinti tagállam területéről, a tagállamok közötti határellenőrzés megszüntetése óta **az adóhatóság nehezen bizonyosodik meg arról, hogy az áruk ténylegesen elhagyták-e az említett tagállam területét.** Így az adóhatóságok alapvetően az adóalanyok által szolgáltatott bizonyítékok és az utóbbiak bevallásai alapján tudják elvégezni ezen ellenőrzést.

36 Az ítélkezési gyakorlatból az is kitűnik, hogy mivel a 2006/112 irányelv egyetlen rendelkezése sem írja konkrétan elő, hogy az adóalanyoknak milyen bizonyítékokat kell benyújtaniuk a héamentességben való részesüléshez, a 2006/112 irányelv 131. cikkének megfelelően a tagállamoknak kell meghatározniuk a Közösségen belüli termékértékesítések mentesítésének feltételeit annak érdekében, hogy biztosítsák az említett adómentességek helyes és egyszerű alkalmazását, valamint az esetleges adócsalás, adókikerülés és visszaélés megelőzését. Ugyanakkor a hatásköreik gyakorlása során a tagállamoknak tiszteletben kell tartaniuk az uniós jogrend részét képező általános jogelveket, amelyek közé tartozik különösen a jogbiztonság és az arányosság elve (lásd ebben az értelemben a C-146/05. sz. Collée-ügyben 2007. szeptember 27-én hozott ítélet {EBHT 2007., I-7861.o.} 24. pontját, a fent hivatkozott Twoh International ügyben hozott ítélet 25. pontját, a fent hivatkozott X-ügyben hozott ítélet 35. pontját és a fent hivatkozott R-ügyben hozott ítélet 43. és 45. pontját.).

37 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozat nem említ olyan konkrét kötelezettségeket, amelyet a magyar jog előírna, mint például a Közösségen belüli termékértékesítés adómentességének alkalmazása érdekében az illetékes hatóságoknak benyújtandó iratok listája. A magyar kormány által a Bíróság előtti tárgyalás során adott magyarázatok szerint a magyar szabályozás csak azt írja elő, hogy az értékesítést igazolni kell és a megkövetelt bizonyítékok köre az érintett ügylet konkrét körülményeitől függ.

38 E körülmények között az adóalanyt terhelő bizonyítási kötelezettség tartalmát az e tekintetben a nemzeti jogban kifejezetten meghatározott feltételek és a hasonló ügyletek vonatkozásában szokásos gyakorlat alapján kell meghatározni.

39 Amint a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, a jogbiztonság elve megköveteli, hogy az adóalanyok ismerjék adókötelezettségeiket valamely ügylet megkötése előtt (a fent hivatkozott Teleos és társai ügyben hozott ítélet 48. pontja, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

40 A kérdést előterjesztő bíróság közelebbről arra vár választ, hogy a Közösségen belüli termékértékesítés mentességének alkalmazása érdekében valamely tagállam megkövetelheti-e az adóalanytól, hogy meggyőződjön arról, hogy az áru ténylegesen elhagyta e tagállam területét.

41 E tekintetben a Bíróság korábban már kimondta, hogy amennyiben nem létezik olyan kézzelfogható bizonyíték, amely arra utalna, hogy elszállították az érintett termékeket a termékértékesítés helye szerinti tagállam területén kívülre, nem biztosítja az adómentesség helyes és egyszerű alkalmazását, ha arra kötelezik az adóalanyt, hogy bizonyítékot nyújtson be erre nézve. Épp ellenkezőleg, e kötelezettség elbizonytalaníthatja az adóalanyt abban, hogy élhet-e a mentességgel a Közösségen belüli termékértékesítésére, vagy hogy belefoglalja-e az eladási árba a héát (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Teleos és társai ügyben hozott ítélet 49. és 51. pontját).

42 Emellett meg kell jegyezni, hogy amennyiben a vevő az érintett termékkel tulajdonosként való rendelkezési jogot a termékértékesítés szerinti tagállam területén megszerzi, és vállalja e terméknek a rendeltetési helyre történő elszállítást, figyelemmel kell lenni arra, hogy az a bizonyíték, amelyet az eladó az adóhatóságnak benyújthat, alapvetően a vevőtől e célból kapott információktól függ (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Euro Tyre Holding ügyben hozott ítélet 37. pontját).

43 Ennélfogva a Bíróság kimondta, hogy amennyiben az eladó teljesíti a Közösségen belüli termékértékesítés igazolására vonatkozó kötelezettségét, a vevő azonban nem tett eleget a termékeknek a termékértékesítés helye szerinti tagállamon kívülre történő feladására vagy szállítására irányuló szerződéses kötelezettségének, az utóbbi tartozik héafizetési kötelezettséggel e tagállamban (lásd ebben az értelemben a fent hivatkozott Teleos és társai ügyben hozott ítélet 66. és 67. pontját, valamint a fent hivatkozott Euro Tyre Holding ügyben hozott ítélet 38. pontját)."

Fentiekből megállapítható, hogy az Európai Unió Bírósága egyértelműen megkövetelné, hogy

- teremtsenek olyan helyzetet, melyben az adózók a jogbiztonság követelménye alapján megismerhetik előzetesen az adókötelezettségeiket,
- konkrét előírások alapján követeljék meg az adózóktól adókötelezettségeik teljesítését,
- tételes jogi rendelkezések hiányában jogalkalmazásuk során a hatóságok és a bíróságok olyan gyakorlatot alakítsanak ki, amelyben hiába akár nem történt meg ténylegesen a termék más tagállamba történő kiszállítása, ha az eladó mindent megtett a Közösségen belüli termékértékesítés adómentességének igazolására, akkor hátrányára ne legyen megállapítható adókülönbözlet, szankció.

A fentiek szem előtt tartása mellett a Kúria Kfv. I. 35. 236/2018/5. számú ítélete már a 4. oldal 14. pontjában is helytelenül foglal állást, amikor első sorában kimondja, hogy „Az Áfa tv. 89.§ (1) bekezdésével összefüggésben bizonyítandó az volt, hogy a felperesi termékértékesítés közvetlen következményeként a kristálycukor megérkezett-e az ■■■■ szlovákiai címére.”. Mint a fentiekből kitűnik, nem azt kell igazolni, hogy az áru bárhova megérkezett volna, hanem, azt, hogy az Áfa tv. 89. § (1) bekezdése szerint „89. § (1) Mentés az adó alól - a (2) és (3) bekezdésben meghatározott eltéréssel - a belföldön küldeményként feladott vagy belföldről fuvarozott termék értékesítése igazoltan belföldön kívülre, de a Közösség területére, függetlenül attól, hogy a küldeménykénti feladást vagy a fuvarozást akár az értékesítő, akár a

beszerző vagy - bármelyikük javára - más végzi, egy olyan másik adóalanynak, aki (amely) ilyen minőségében nem belföldön, hanem a Közösség más tagállamában jár el, vagy szintén a Közösség más tagállamában nyilvántartásba vett adófizetésre kötelezett, nem adóalany jogi személynek.” és szó sincs megérkezett árurol.

Az teljes ügy részletes vizsgálata során minden egyes alkalommal előadtuk, hogy az árut már Magyarországon eladtuk a vevő részére. Nem mi szállítottunk, így a fuvarozás körülményei felénk nem objektív adatok. Többször előadtuk, hogy a raktárakat rossz címen keresték és nem vették figyelembe, hogy más személy által kiállított igazolásaink is voltak a kiszállítás tényéről.

A kifogásolt ítélet 15. pontja is érthetetlen abból a szempontból, hogy miért nincs annak jelentősége, hogy az alperes további kb. 60 szállítmány esetében nem vitatta a közösségen belüli értékesítés tényét, amelyre vonatkozóan ítéleti bizonyosság is rendelkezésre állt 17.K.27.199/2017/13. számú ítélet kapcsán. A Kúria honlapján is az a mottó áll, hogy a bírói ítéletet igazságnak kell elfogadni, de úgy látszik, vannak kivételek.

Az ítélet 18. pontja állítólag a felperesi álláspontot ismerteti, azonban rögtön cáfolni is igyekszik a felperesi érvelést, amely miatt a következőkben felsoroljuk, mint azt már számtalan alkalommal már megtettük az „elmulasztott”, a „semmilyen ésszerű”, a „semmilyen formában nem ellenőrzött” minősítésű, de bizonyítottan megtett intézkedéseinket, amelyek az alábbiak voltak:

1. A [REDACTED] többszöri alkalommal leellenőrizte a partnere érvényes adószámát, amely valóságáról a hatóság még a jegyzőkönyv lezárásakor is meggyőződhetett volna, s a törvény által számára kötelezően előírt szankciókkal élhetett volna.
2. A kivitelt szerződésben, majd az áru tételenként egyedi megrendeléseiben és az egyedi számlára feltüntetve rögzítette, illetve rögzíttette a partnerével.
3. Szerződésben szerepeltették, hogy a vevő a törvényeknek megfelelően fizeti az ÁFÁ-t.
4. A kivitel tényét az árut közvetlen átvevő és külön a cég képviselője írásban igazolta a NAV elvi iránymutatását is túlteljesítve. Az igazolásokat eltérő személy írta alá és azok eltérő pecsétekkel vannak ellátva.
5. A vevő szállítási tételenként, annak átvételekor írásban vállalta, hogy az adó tekintetében az adott ország törvényeinek megfelelően jár el.
6. A cég működésével kapcsolatban lekérte az érvényes cégbíróági okmányokat, a cégvezető aláírási címpéldányát.
7. A gazdasági életben teljesen szokatlan módon megkérte a cég banki szerződését, az érvényes bankszámla adatait, leellenőrizte az átutalások azoknak való megfeleltetését.
8. Megkérte a cég rendelkezésére álló raktárkapacitásának az igazolását.
9. A Googl-Map-ban leellenőrizte az átvétel megadott helyét.
10. Megkérte az áru fuvarozásához szükséges szállító eszköz kapacitásának a meglétét.
11. Az áru értékének megfizetését banki átutalással, előre, euróban kérte.
12. Közvetlen munkakapcsolatot kért és működtetett a két cég könyvelője között.

13. Lekérte és leellenőrizte a vevő hivatalos szlovák szoftverrel készített releváns könyvelési anyagát.

14. A szállítás kezdetén lekérte a gépkocsivezető, egyben az áru átvételét igazoló személy okmányainak másolatát. A budapesti átvételnél minden mástól eltérő pecséttel igazolták az áru tulajdon jogának átszállását.

15. A kiszállítás hetente visszaküldött igazolásait a vevő országának postabélyegzőjével ellátott levélben kapta meg.

Mint az, az ítélet 21. pontjából kiderül, az alperes felé feltártuk azt, hogy a kérdéses termék milyen utat járt be. Ebből az is látszott, hogy nem nálunk keletkezett adókiátszásból származó bevétel, nem voltunk az ügylet központja, szervezője, sőt az itt megfogalmazottak éppen az alperes ellenőrzése alapján derült ki. Sőt teljes mértékben igaz az az ügyben is hangoztatott álláspontunk, hogy a vevő mulasztása miatt a vevő, azaz az [REDACTED] tartozik bármilyen adóhiány megfizetésével, nem mi, hiszen mi már Magyarország területén eladtuk részére az árut.

Az alperes 22. pontban történt álláspontja összefoglalásához csak annyit jegyezni meg, hogy 2013. év elejétől az alperes a közösségen belüli értékesítést vizsgálta társaságunknál, csak az ellenőrzések eredményeként állított más-más kifogást arról, hogy miért nem jár nekünk az adó-visszatérítés.

A kereseti kérelmünk szó szerint úgy hangzott, hogy idézem: „Mindezek is megerősítik, hogy véleményem szerint az adóhatóságok eljárása sérti az Art. 97. §-át, és ellentétes a KET 72.§ (1) bekezdés e) pontjával, a KET 140. §-ában foglaltakkal, nem felelnek meg az Art. 97. §-ában, az Áfa tv. 120. és 127§-aiban foglaltaknak, valamint ellentétesek az Európa Tanács 2006/112 irányelv 167. cikke, a 168. cikk a), és a 178. cikk a.) pontjaival és a 273. cikkével. így az általam kifogásolt jogerős ítélet is jogellenes.”, tehát mindezen jogszabályi rendelkezések betartása, vagy sérelme kellett volna az eljárás tárgyának lenni.

E helyett az ítélet 25. és 26. pontja azt firtatja, hogy miért nem lehet annak a felperesi hivatkozásnak helye a mostani eljárásban, amely visszaüt a Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 17.K.27.199/2017/13. számú egyesített, jogerős ítéletére. Első hivatkozás az, hogy a kérelmen túl a Kúria nem terjeszkedhet, de mint az előbb láttuk, ennek a kérelem nem adja semmi akadályát.

Nem érthető, hogy mit kellett volna újrafogalmazni a felperesnek ahhoz, hogy éppen a Kúria által hivatkozott 2003. évi 92. törvény 2015. január 1. napjától hatályba lépett 1 §. (3a) bekezdése mondja ki azt, hogy az alperes nincs arra felhatalmazva, hogy egy-egy ellenőrzés eredményét más-más értékelés alapján vegyen figyelembe, mert mint írja a jogalkotó, idézem: „(3) Az adóhatóság minden ügyben megkülönböztetés nélkül, a törvényeknek megfelelően köteles eljárni és intézkedni.” **és a lényeg**, „(3a) Az adókötelezettséget érintő jogviszony (szerződés, ügylet) alanyainak ellenőrzése során ugyanazt a vizsgálattal érintett és már minősített jogviszonyt az adóhatóság nem minősítheti adózónként eltérően, a jogviszony egyik alanyánál tett megállapításait hivatalból köteles figyelembe venni a jogviszony másik alanyának ellenőrzése során.”, azaz éppen ezen szakasz alapján nem léphette volna át sem az

alperes, sem a Kúria a 17.K.27.199/2017/13. számú ítélet konzekvenciáit, sőt kijelenthető, hogy a tényállás is teljesen azonos a június és július hónapokban történt eseményekkel. Így a felperesnek nem volt mit átfogalmaznia.

Az ítélet ezt követő pontja helyesen mutat rá a felülvizsgálat terjedelmét meghatározó szabályokra, azonban a 28. pontban a jogszabály szellemét félreértelmezi, mivel semmilyen részjogerő nem állt be, az alperes az teljes határozatot helyezte hatályon kívül. A törvény szövege szerint: „**140. § (1)** Amennyiben a jogorvoslati kérelemmel megtámadott határozat részben jogszabálysértő és ezért új eljárásra utasításnak van helye, a jogorvoslati kérelmet elbíráló felettes szerv - amennyiben az ügy körülményei ezt lehetővé teszik - csak a jogszabálysértő megállapítások (intézkedések) tekintetében rendeli el az új eljárást, egyebekben a határozatot (végzést) helybenhagyja vagy megváltoztatja.

(2) Új eljárásra utasítás esetén a felettes szerv határozatában (végzésében) meghatározza az új eljárásban vizsgálandó körülményeket, illetőleg az adót, költségvetési támogatást és bevallási időszakot, melyre az új eljárás kiterjed. Az adóhatóság a felettes szerve vagy a bíróság által elrendelt új eljárásban kizárólag az új eljárás elrendelésére okot adó körülményeket, illetőleg az ezekkel összefüggő tényállási elemeket vizsgálhatja.”. Nincs olyan rész, tehát ami jogerős, és nincs betartva a másodfokú közigazgatási szerv által megadott szempontok vizsgálata sem, csak a korábbi, az alperes által „objektívnek” mondott megállapítások megismétlése történik meg.

Az ítélet 30. pontja szerint az Európai Unió Bírósága felosztja a Közösségi termékértékesítést egy belföldi és egy külföldi szakaszra, amely nincs így, sőt a korábban általam idézett EUB ítélet éppen a belső szabályozás pontosítását kéri számon, ami azóta sem történt meg és éppen az egységes jogalkalmazás mellett érvel, nem téve különbséget külföldi és belföldi szabályok között.

Az ítélet 31-34. pontjai végső soron levezetik azt, hogy a felperest terheli a bizonyítás a visszatérítés jogosságának igazolása körében, ami kétségtelen. Az előzményekben már vázoltam mindazon intézkedéseket, amelyeket az adóelkerülés megakadályozása érdekében tettünk meg. Sajnos ezen tények objektív vitatása elmaradt, azokat senki soha meg nem cáfolta, mármint mindazon lépéseinket annak érdekében, hogy elkerüljük még a látszatát is annak, hogy adócsalás részesei lennénk.

A 35. ponttal kapcsolatban megjegyzem, hogy szerződés igazolja, hogy a tulajdonjog átszállt a vevőre és azt mi feladtuk. A Teleos ítélet 42. pontja vagylagos választ hagy abban, hogy vagy azt kell igazolni, hogy az átruházott árut feladták, vagy azt, hogy az árut elszállították, és mi is nemcsak a feladást igazoltuk, de azt is, hogy az áru elhagyta az országot.

Kiemelten kell hangsúlyozni, nem igaz, hogy csak CMR-ekkel kívántuk igazolni az ország területének elhagyását, beadványunk előbbi részében 15. olyan eseményt mutattunk be, amelyek ezt a célt szolgálták. Itt még a harmadik személytől fennálló igazolás is feltalálható, amikor a külföldi könyvelő kér adatmódosításokat. Ez megfelel a NAV 2013/38. számú adózói kérdésekre adott véleménynek is.

A 37. pontban említett kívánalmakra a korábban bemutatott 15. pontunk adja meg a választ, míg a 38. pontban ismételt kifogások is cáfolva voltak, mivel a társaság megbízottja végig jelen volt és érdemben nem a mi hibánk az, ha az S.r.o. ígérete ellenére nem küldi meg bevallásának másolatát, amire egyébként jogszabály alapján nem köteles.

Az első fokú bíróság eljárása sem volt kellően körültekintő, hiszen számtalan jogszabálysértést nem vett figyelembe az alperes oldalán, az pedig teljesen kétséges, hogy a fentiek ismeretében a felperes ne jelölt volna meg olyan jogszabály helyet, amelyet rá nézve sérelmesen alkalmaztak volna, mivel ezeket a keresetlevélben pontosan megjelölte.

Az eljárás során az alperes sehol nem hiányolt az általunk igazoltan benyújtott igazolásokon felül bármit, annak ellenére, hogy arra az iránymutatás szerint erre jogosult, sőt köteles lett volna. Itt hivatkozom a Mecsek Gabona ügyre is, amely rendelkezéseket korábban már ismertettem (37-39. pontok).

A fentiek alapján téves az az álláspont, amely alapján társaságunknak kell viselnie azokat a terheket, amelyeket az Európai Unió Bírósága szerint a vétlen adózónak nem kötelessége még abban az esetben sem, ha az áru tényleges kiszállítása nem történt meg másik állam területére, hanem ilyenkor a vevőt kell felelősségre vonni.

A felperes álláspontja szerint a C-409/04. (Teleos) ügy ítéletének alábbi pontjai kell hogy gerincét adják jelen ügy megítélésének is.

Ezek: „46 A Bíróságnak a HÉA utólagos beszédésére vonatkozó ítélkezési gyakorlatából is kitűnik, hogy azon intézkedéseket, amelyeket a tagállamoknak lehetőségük van elfogadni az adó pontos beszédése, valamint az adókijátszás elkerülése végett, nem lehet úgy alkalmazni, hogy azok veszélyeztessék a HÉA semlegességét (lásd ebben az értelemben a C-110/98-C-147/98. sz., *Gabalfrisa és társai* egyesített ügyekben 2000. március 21-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-1577. o.] 52. pontját, a C-454/98. sz., *Schmeink & Cofreth és Strobel* ügyben 2000. szeptember 19-én hozott ítélet [EBHT 2000., I-6973. o.] 59. pontját, valamint a C-255/02. sz., *Halifax és társai* ügyben 2006. február 21-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-1609. o.] 22. pontját).

50 Így ellentétes lenne a jogbiztonság elvével, ha az olyan tagállam, amely többek között az illetékes hatóságokhoz benyújtandó dokumentumok jegyzékének meghatározása révén feltételekhez kötötte a mentesség Közösségen belüli termékértékesítésre való alkalmazását, és amely a mentességhez való jog bizonyítékeként eredetileg elfogadta az értékesítő által bemutatott dokumentumokat, utólag arra kötelezhetné ezen értékesítőt, hogy fizesse meg az e termékértékesítés utáni HÉA-t, amennyiben kiderül, hogy a vevő által elkövetett olyan adókijátszás miatt, amelyről az I - 7852 TELEOS ÉS TÁRSAI értékesítőnek nem volt, és nem is lehetett tudomása, az érintett termékek valójában nem hagyták el a termékértékesítés helye szerinti tagállam területét.

51 Márpedig nem biztosítja az adómentesség helyes és egyszerű alkalmazását, ha kötelezik az adóalanyt, hogy bizonyítékot nyújtson be arra nézve, hogy a termékek ténylegesen

elhagyták a termékértékesítés helye szerinti tagállamot. Sőt e kötelezettség elbizonytalaníthatja abban, hogy alkalmazhatja-e a mentességet a Közösségen belüli termékértékesítésére, vagy hogy befoglalja-e az eladási árba a HÉA-t.

52 Másodsorban az arányosság elvét illetően emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság fent hivatkozott, Molenheide és társai ügyben hozott ítéletének 46. pontjában úgy ítélte meg, hogy ezen elvnek megfelelően a tagállamoknak a belső jog által követett célt szem előtt tartva olyan eszközöket kell igénybe venni, amelyek a legkevésbé sértik a szóban forgó közösségi jogszabályok célkitűzéseit és elveit.

53 Így amennyiben a tagállamok által elfogadott intézkedések jogszerűen irányulnak az államkincstár érdekeinek lehető leghatékonyabb védelmére, azok nem terjedhetnek túl az e célhoz szükséges mértéken (lásd a fent hivatkozott Molenheide és társai ügyben hozott ítélet 47. pontját, valamint a fent hivatkozott Federation of Technological Industries és társai ügyben hozott ítélet 30. pontját).

58 Nem vitatott, hogy az adókijátszás megelőzésének célja néha igazolja az értékesítőre háruló szigorúbb követelményeket. Mindazonáltal a harmadik személy által elkövetett adókijátszás esetében a kockázat értékesítő és adóhatóság közötti megosztásának összeegyeztethetőnek kell lennie az arányosság elvével. Egyébként az olyan rendszer, amely a HÉA megfizetésére irányuló felelősséget attól függetlenül hárítja teljes egészében az értékesítőre, hogy az utóbbi részt vett-e az adókijátszásban, vagy sem, ahelyett, hogy az adókijátszást megelőzné, nem védi meg a harmonizált HÉA-rendszert az adókijátszásoktól és a vevői visszaélésektől. A felelősség alóli mentesülés arra ösztönözhetné a vevőt, hogy ne adja fel, vagy ne I - 7854 TELEOS ÉS TÁRSAI szállítsa el a termékeket a termékértékesítés helye szerinti tagállam területén kívülre, és ne nyújtson be róluk HÉA-bevallást a tervezett rendeltetési hely szerinti tagállamokban.

59 Végül, ami harmadsorban az adósemlegesség elvét illeti, emlékeztetni kell arra, hogy ezzel ellentétes többek között az, ha a HÉA szempontjából eltérően kezelnek hasonló, és ezért egymással versenyző szolgáltatásokat (lásd a C-240/05. sz., Eurodental-ügyben 2006. december 7-én hozott ítélet [EBHT 2006., I-11479. o.] 46. pontját)

60 Nem érvényesülne az adósemlegesség elve, ha az alapügyben érintett értékesítők maguk volnának kötelesek a HÉA utólagos megfizetésére, mivel a belföldi ügyleteket lebonyolító értékesítőket sohasem terheli az áthárított adó, hiszen közvetett fogyasztási adóról van szó. Így a Közösségen belüli ügyletet végrehajtó adóalanyok olyan feltételek mellett, mint amelyek az alapügyben is felmerültek, kevésbé előnyös helyzetben lennének, mint azok, akik belföldi ügyleteket bonyolítanak (lásd ebben az értelemben a levonási jog tekintetében a fent hivatkozott Eurodental-ügyben hozott ítélet 47. pontját).

67 Ellenben, amint arra a Bizottság rámutat, ha az értékesítő teljesíti a Közösségen belüli termékértékesítés igazolására vonatkozó kötelezettségét, jóllehet a vevő nem tett eleget a termékeknek a termékértékesítés helye szerinti tagállamon kívülre történő feladására vagy

szállítására irányuló szerződéses kötelezettségének, az utóbbi tartozik HÉA-fizetési kötelezettséggel e tagállamban.

68 Az előterjesztett harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a hatodik irányelv 28c. cikk A. része a) pontjának első bekezdését akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes, ha a termékértékesítés helye szerinti tagállam illetékes hatóságai előírják a jóhiszeműen eljáró és a Közösségen belüli termékértékesítést illetően az adómentességhez való jogát valószínűsítő bizonylatokat benyújtó értékesítő részére, hogy utólag HÉA-t fizessen e termékek után, amennyiben e bizonylatok hamisnak bizonyulnak, de az értékesítő adókijátszásban való részvételét nem állapították meg, és amennyiben ez utóbbi minden lehetséges ésszerű intézkedést meghozott annak érdekében, hogy az általa lebonyolított Közösségen belüli termékértékesítés ne vezessen adókijátszáshoz.”.

A Kúria „Az előzetes döntéshozatali eljárások kezdeményezésének tapasztalatai” elnevezésű joggyakorlat elemző csoport összefoglaló véleménye szerint, idézem: „... **a tagállami bíró közigazgatási perben hivatalból, a fél erre vonatkozó kérelme nélkül is köteles alkalmazni a fél számára konkrét jogokat biztosító, az ügyben releváns uniós jogot és köteles vizsgálni azt is, hogy vajon a közigazgatási határozat alapját képező nemzeti jogszabály megfelel-e az uniós jognak.** E kötelezettségek elmulasztása esetén viszont a kártérítési felelősség nem áll be automatikusan, csak akkor, ha az eset összes körülménye alapján a jogsértés (vagyis a fél számára jogot biztosító, releváns európai jogszabályhely hivatalból alkalmazásának elmulasztása) kellően súlyos. Ennek megítélése során a fentebb már felsorolt szempontokat kell figyelembe venni, ÁFA ügyekben például azt, hogy **az adólevonási jog a közösségi HÉA-rendszer egyik alapját képezi.** A jogsértés kellően súlyos volta sokkal könnyebben megállapítható, ha a bíróság annak ellenére nem alkalmazza vagy nem jól alkalmazza a fél számára jogot biztosító uniós jogszabályt, hogy **a fél arra a perben kifejezetten hivatkozott** és megjelölte a vonatkozó európai joggyakorlatot is, különösen akkor, ha a bíróság megalapozatlanul nem kezdeményezte az EUB előzetes döntéshozatali eljárását...”, amely hiányosság jelen ügy elbírálása során is fennáll.

A fentiekből összefoglalóan látszik, hogy a kifogásolt döntések nem teljesítik az alkotmányosság követelményét, mivel azzal nincsenek összhangban.

3. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, ha az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Az ítélet végrehajtásának felfüggesztésére irányuló kérelem nincs. Arról viszont a felszámoló értesítettük, hogy alkotmányjogi panasz került benyújtásra, így kértük azt is, hogy a felszámolási eljárást mindaddig ne fejezzék be, amíg érdemi döntés nem születik jelen beadvány tárgyában.

Budapest, 2019. szeptember 23.

dr. D Szegedi László ügyvéd

Szegedi Ügyvédi Iroda

